

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym Odwoławczym, w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Olejnik

Protokolant : protokolant sądowy Patrycja Makuch

rozpoznawał sprawę **W. B.**

obwinionego o wykroczenie z art. 51 § 1 kw.

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Grodzisku Wielkopolskim z dnia 14 kwietnia 2016r. w sprawie o sygnaturze II W 411/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia obwinionego od zapłaty Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w tym od opłaty za drugą instancję.

Sławomir Olejnik

UZASADNIENIE

W. B. został obwiniony o to, że w dniach 4 i 5 lipca 2015 roku w godz. 04.02-05.40 w miejscowości W. ul. (...) gmina S. powiat (...), województwo (...) poprzez cięcie piłą kamieni i piaskowców zakłócił ciszę nocną Panu J. B., tj. o czyn z art. 51 § 1 kw.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Grodzisku Wielkopolskim z dnia 14 kwietnia 2016 r., sygn. akt II W 411/15, uznano obwinionego W. B. za winnego popełnienia zarzuconych mu czynów wyczerpujących znamiona wykroczeń art. 51 § 1 kw i za to na podstawie art. 51 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw i art. 24 § 1 i 3 kw wymierzono mu grzywnę w wysokości 400 złotych. Z kolei na podstawie art. 118 § 1 kpw tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania zasądzono od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100,00zł, a na podstawie art. 3 ust. 1 oraz art. 21 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych wymierzono mu opłatę w wysokości 40,00zł.

Powyższe orzeczenie zostało zaskarżone przez obwinionego W. B. we wniesionej przez niego apelacji własnej (k. 188-190).

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obwinionego W. B. nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wbrew stanowisku skarżącego uznać należy, iż Sąd I Instancji na podstawie zebranego i wszechstronnie ocenionego materiału dowodowego poczynił trafne ustalenia faktyczne, zgodne z zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Wyrazem sędziowskiego przekonania w wymienionej kwestii pozostaje uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia. Sąd Rejonowy szczegółowo ustosunkował się do każdego z dowodów wskazując, które z faktów uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach oraz dlaczego nie uznał

dowodów przeciwnych. W oparciu o tak ustalony stan faktyczny prawidłowo wywiódł o winie obwinionego odnośnie zarzucanego mu czynu.

Także uzasadnienie zaskarżonego wyroku spełniało wymagania określone w art. 424 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpw, co umożliwiło jego kontrolę instancyjną. Sąd Okręgowy nie dopatrył się również w rozpoznawanej sprawie bezwzględnych podstaw odwoławczych.

Wbrew stanowisku apelującego, zebrany materiał dowodowy jednoznacznie wskazywał, że obwiniony swoim działaniem wypełnił znamiona wykroczenia z art. 51 § 1 kw, gdyż że w dniach 4 i 5 lipca 2015 roku w godz. 04.02-05.40 w miejscowości W. ul. (...) gmina S. powiat (...), województwo (...) poprzez cięcie piłą kamieni i piaskowców zakłócił ciszę nocną Panu J. B..

Sąd Okręgowy podziela w pełni ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji i w pełni akceptuje dokonaną przez ten Sąd ocenę materiału dowodowego przedstawioną szczegółowo w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Analiza motywów zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, iż Sąd I Instancji w sposób staranny i wnikliwy ocenił wszystkie zgromadzone dowody i na ich podstawie wyprowadził prawidłowe wnioski.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż nie zasługuje na uznanie zarzut apelacji obrońcy oskarżonej kwestionującego dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę zeznań występujących w sprawie świadków. Z rozważaniami Sądu I instancji w tym zakresie należy się zgodzić w pełni i nie ma potrzeby ponownego czynienia takowej szczegółowej oceny, sprowadzałaby się ona bowiem do powielenia argumentacji przedstawionej przez tenże Sąd. Obwiniony W. B. nie przedstawił natomiast okoliczności, które skutecznie mogłyby podważyć owo rozumowanie Sądu I instancji.

Przede wszystkim zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy dokonał wnikliwej analizy wyjaśnień obwinionego oraz przesłuchanych w sprawie świadków, zarówno zeznających na korzyść jak i niekorzyść W. B..

W szczególności trudno jest zaakceptować pogląd lansowany przez apelującego wedle którego Sąd Rejonowy miał w uzasadnieniu wyroku miał w sposób stronniczy

Otóż w ocenie Sądu Okręgowego lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku w żaden sposób nie prowadzi do podobnych wniosków, albowiem Sąd I instancji w sposób obszerny wskazał jaki materiał dowodowy zasługiwał na uznanie za wiarygodny, a także jakim dowodom nie można była przyznać tego przymiotu, co dokonywał między innymi przez pryzmat wyjaśnień obwinionego, chociażby w kontekście oceny zeznań jego partnerki, sąsiadów oraz pozostałych świadków występujących w sprawie, w tym pokrzywdzonych.

Przede wszystkim zaś, jak wskazuje się w orzecznictwie, nie można czynić skutecznie zarzutu co do wartości dowodów na tej podstawie, że sąd nie opierał się na całych wyjaśnieniach poszczególnych oskarżonych złożonych w śledztwie, lecz na pewnych fragmentach wyjaśnień. Sąd bowiem przyjmował jedynie te fragmenty wyjaśnień lub zeznań, które miały potwierdzenie w innych dowodach lub były zbieżne z tym, co na ten temat mówili inni przesłuchiwni w tej sprawie. Taka konfrontacja dowodów osobowych jest uzasadniona w warunkach, gdy osoby obserwujące zajście lub biorące w nim udział, niejednolicie przedstawiają przebieg wypadków, a więc pewne fragmenty zdarzenia mogą być przez to kontrowersyjne. Ten system oceny dowodów nie jest wybiórczym ich traktowaniem, lecz dochodzeniem do wyjaśnienia przebiegu wypadków w sposób jak najbardziej obiektywny, ponieważ każdy dowód podlega kontroli we wzajemnym powiązaniu z innymi dowodami, dotyczącymi zdarzenia lub jego fragmentu, i dopiero gdy ma on potwierdzenie w innych dowodach lub wynika logicznie z przebiegu wypadków, jest uznawany za mogący stanowić podstawę do ustaleń w sprawie (wyr. SN z 9.10.1986 r., II KR 268/86, OSNPG 1987, nr 6, poz. 65).

W dalszej kolejności należy także wskazać, iż wyjaśnienia W. B., zeznania A. M. oraz J. J. i H. J. nie prowadzą automatycznie do dyskwalifikacji stanowiska Sądu Rejonowego. Znaczenie przytoczonych relacji zostało wnikliwie rozważone przez Sąd I instancji i należy zgodzić się z zaprezentowanym poglądem. Należało też przyznać rację Sądowi Rejonowemu zwłaszcza w zakresie oceny zeznań partnerki obwinionego, albowiem w istocie omawiany dowód nie był kluczowy przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie. Oczywistym jest przy tym, że nawet

jeżeli ktoś i to pozostający w dobrych relacjach ze sprawcą, nie posiada wiedzy o popełnieniu przez tegoż sprawcę wykroczenia, nie oznacza, że do popełnienia tego czynu nie doszło.

Z kolei odnosząc się do oceny zeznań sąsiadów oskarżonego tylko tytułem podkreślenia należy wskazać, iż J. J. i H. J. stanowczo zaprzeczali temu, by w dniach 4 i 5 lipca 2015 roku obwiniony hałasował w godzinach rannych, ale równocześnie analizując ich relacje można wysnuć wniosek, że o tej porze przebywali w swoim domu, który jak słusznie zwrócił uwagę Sąd I instancji położony jest w dalszej odległości od działki obwinionego niż dom pokrzywdzonego i mieli spać. Nadto świadkowie wskazywali, iż w tym okresie wstawali ok. godz. 5.30-6.00 i dopiero wtedy opuszczali swój dom.

Jednocześnie nie należy tracić z pola widzenia okoliczności, co zasadnie podkreśla Sąd Rejonowy, że świadek H. J. zaprzeczał przy tym, by kiedykolwiek słyszał takie odgłosy jak na odtworzonym w jego obecności nagraniu zarejestrowanym na telefonie pokrzywdzonego, podczas gdy sam obwiniony przyznał, że co do zasady ciął kamienie, jednak zawsze o późniejszej porze.

Tym samym zasadnie Sąd I instancji uznał, iż powyższe przemawia za tym, by odmówić wiary zeznaniom J. J. i H. J., w zakresie w jakim kategorycznie zaprzeczali, by obwiniony dopuścił się zarzucanych mu wykroczeń.

W dalszej kolejności należy wskazać, iż zdaniem Sądu II instancji, nie ma również racji apelujący kwestionując ocenę zeznań pokrzywdzonego poczynioną przez Sąd Rejonowy. Owa ocena zasługuje na pełne poparcie nie ma zatem potrzeby czynienia w tym zakresie ponownych szczegółowych rozważań, sprowadzałoby się to bowiem do powielenia wywodów Sądu Rejonowego. Apelujący zaś nie zaprezentował argumentacji, która sprawiłaby, iż należałoby zweryfikować rozumowanie Sądu I instancji. Należy zatem w tej materii odesłać do stosownej argumentacji wskazanej w pisemnym uzasadnieniu wyroku.

Jednocześnie należy jednak zaznaczyć, iż przekaz pokrzywdzonego jest spójny również z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym. W szczególności relacja J. B. koresponduje chociażby w dużej mierze z zeznaniami świadków, przykładowo B. B., M. B. oraz P. B., a także z wypowiedziami tych będących osobami obcymi dla pokrzywdzonego – tj. z zeznaniami K. M. i J. U. w zakresie tych zdarzeń i okoliczności, o których wspomniani wyżej świadkowie posiadali wiedzę.

Oczywistym jest przy tym, iż ocena zeznań osób powiązanych w jakikolwiek sposób z podsądną czy osobą pokrzywdzoną przestępstwem (czy to w aspekcie pozytywnych relacji czy też negatywnych) winna być dokonana ze szczególną wnikliwością, jednakże nie sposób przyjąć, by bliskie więzi łączące J. B. ze świadkami same przez się dyskwalifikowały ich wypowiedzi z punktu widzenia ich wiarygodności.

Abstrahując od tego, należy podkreślić, że zeznania pokrzywdzonego znajdują odzwierciedlenie w relacji wspomnianych wyżej funkcjonariuszy P. M. (2) i J. U., którzy nie są dla niego bliskimi osobami i nie mieli żadnego interesu, aby w niniejszej sprawie składać fałszywe zeznania. Co istotne świadkowie Ci zgodnie zeznali, iż obwiniony nie zaprzeczył, iż używał piłę mechaniczną do cięcia kamieni tuż przed ich przybyciem.

W tym miejscu należy również zauważyć, tytułem podkreślenia, iż jak wskazuje się w judykaturze, nie wolno a priori oceniać jako niewiarygodnych zeznań pokrzywdzonego, choćby był zainteresowany wynikiem postępowania. Tak samo należy oceniać zeznań świadków -powiązanych osobiście z pokrzywdzonym - istotą oceny dowodów jest bowiem ich treść, a nie pochodzenie (przykładowo w wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 11 lipca 2013 r. II AKa 81/13, LEX nr 1363328).

Odnosząc się jeszcze do zeznań funkcjonariuszy P., którzy przybyli na miejsce zdarzenia, to należy wskazać, iż

Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji dokonał ustaleń faktycznych na podstawie swobodnej oceny dowodów, mając w polu swego widzenia wszystkie dowody i fakty dotyczące obwinionego, zarówno te, które są dla niego korzystne, jak i te, które przemawiają na jego niekorzyść, poddając je ocenie i analizie zgodnej ze wskazaniami logiki, wiedzy i

doświadczenia życiowego, nie wykroczył zatem poza ramy określone art. 7 k.p.k w zw. z art. 8 kpw. Powtórzyć należy, iż ocena zebranych dowodów (w szczególności zeznań świadków, czy też dokumentacji) dokonana przez Sąd I instancji jest całkowicie prawidłowa i zasługuje na pełną aprobatę.

Ponadto należy wskazać, iż zdaniem Sądu II instancji całkowicie słusznie Sąd Rejonowy uznał, iż oskarżony wypełnił znamiona strony podmiotowej zarzucanego mu

Podsumowując powyższe należy uznać, że nie potwierdziły się sformułowane przez apelującego zarzuty obrazy art.7 kpk w zw. z art.8 kpw, które skutkować musiałyby dyskwalifikacją zaskarżonego orzeczenia.

Nie można również przyjąć, by doszło do naruszenia art. 5 § 2 k.p.k w zw. z art.8 kpw. Oczywistym jest, że nie dające się usunąć wątpliwości zawsze rozstrzyga się na korzyść podsądnego. Reguła in dubio pro reo wchodzi jednak w rachubę jedynie wtedy, gdy – jak wskazuje na to brzmienie wspomnianego przepisu – pojawią się wątpliwości "nie dające się usunąć". Dlatego dla oceny, czy został naruszony zakaz wynikający z art. 5 § 2 kpk, nie są istotne wątpliwości tego rodzaju zgłaszane w apelacji ale wyłącznie to, czy sąd meriti rzeczywiście powziął wątpliwość co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości jej usunięcia rozstrzygnął ją na niekorzyść oskarżonego, albo też czy w świetle materiału dowodowego danej sprawy wątpliwość taką powinien powziąć.

W przedmiotowej sprawie, w kontekście poczynionych ustaleń i rozważań, nie sposób przyjąć, by istotnie sąd orzekający powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął te wątpliwości na niekorzyść obwinionego dokonując niekorzystnych dlań domniemań.

Podzielić należało zarazem ocenę prawną zachowania obwinionego, dokonaną przez Sąd I instancji. Z ustaleń poczynionych w rozpoznawanej sprawie jednoznacznie wynikało, że obwiniony w dniach 4 i 5 lipca 2015 roku w godz. 04.02-05.40 w miejscowości W. ul. (...) gmina S. powiat (...), województwo (...) poprzez cięcie piłą kamieni i piaskowców zakłócił ciszę nocną Panu J. B., tj. popełnił czyn z art. 51 § 1 kw.

Mając na uwadze treść i zakres apelacji ocenie należało poddać również wymierzoną obwinionemu karę. Rozstrzygnięcie w tym zakresie również nie budzi wątpliwości. Sąd Rejonowy kreując wymiar kary uwzględnił wszelkie związane z tą materią dyrektywy, odnosząc się zarówno do okoliczności czynu, zasad prewencji indywidualnej, jak też prewencji generalnej, a przedstawione argumenty uzasadniające tak rodzaj, jak i wymiar orzeczonej kary zasługują na uwzględnienie i uznanie. Orzeczona grzywna w kwocie 400 złotych spełnia wszelkie reguły wymiaru kary i z całą pewnością nie razi niewspółmiernością, zwłaszcza w aspekcie surowości.

Mając powyższe na uwadze, nie dopatrując się żadnych podstaw do jakiegokolwiek ingerencji w treść badanego orzeczenia, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpsw oraz § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U z 2001 r., nr 118, poz. 1269), a także art. 1, art.3 ust. 1 i art. 8 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.).

SSO Sławomir Olejnik